

човѣкъ благоволенieto на Сатурна, на единъ отъ най-недоволнитѣ и критични богове. Той гледа на човѣчеството съ голѣмо недовѣрие, съ подозрение и седи предъ тѣхъ съ голѣмъ боздуганъ, или съ голѣмо копие и ги следи. Като види, че нѣкой грѣши, той го мушне съ копието си, или го удари съ боздугана си и му казва: Да мислишъ тамъ! Другъ иска да покаже силата си, разпери ножа, но Сатурнъ веднага го мушне съ копието си: Какво си се разперилъ тамъ? Скрый ножа въ ножницата си и повече мисли! Като види нѣкоя красива жена, добре разположена, и нея мушне. Той не обича красивитѣ жени. Единствено къмъ Венера показва слабостъ. Като види, че Марсъ се влюби въ нея, той казва: Какво да правишъ? Тукъ е малко снизходителенъ, поусмихне се едва забелязано, но следъ това пакъ хване копието си и се понамръщи малко. Като види, че малко се е понамазала, той я мушне съ копието си и казва: Какво си се намазала? Знаешъ ли, че ще пратя при тебе майка ти и баща ти да видятъ, какво правишъ? Обаче, сжщиятъ този богъ, достатъчно е да види, че нѣкой човѣкъ е проектиралъ една добра мисль въ пространството, и той написва една линийка на ржката му. Тази мисль създава линията на щастieto, или сатурновата линия. Който има тази линия на ржката си, той нѣкога е проектиралъ една добра мисль въ пространството. Нека се радва на тази линия! Който нѣма тази линия, да гледа сега да я направи.

Мнозина ще кажатъ: Сериозно ли ни се говори, или ни залъгватъ само? — И залъгването е наука. Каква разлика има между майката, която залъгва детето си, и професорътъ, който преподава на студентитѣ си? Никаква разлика. Майката напише едно педагогическо правило, но детето казва: Не е така. Тя напише друго педагогическо правило, но детето пакъ казва: Не е така. Майката се намира въ чудо отъ това дете, не знае, какво да прави. Тя изпада въ положението, въ което се намиралъ единъ лѣкаръ, на когото била дадена задача да забавлява нѣколко часа малкото си детенце. Този лѣкаръ е вече въ другия свѣтъ. Той разправяше следната своя опитностъ: „Една вечеръ жена ми отиде на театъръ и ме остави да гледамъ малкото дете. Никога до това време не бѣхъ се занимавалъ съ малко дете. Случи се, че жена ми малко закѣснѣ, и детето започна да плаче. Какво не правихъ съ него? Люляхъ го, на ржце го носихъ — нищо не помага. Колкото и каквито лѣкарски методи знаехъ — всички употрѣбихъ — не